

Arrest

nr. 112 683 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2013 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. SAMPERMANS, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Koerdische origine en afkomstig uit Baku.

Uw vader verliet het gezin toen u nog klein was. Uw oom M. zorgde voor jullie.

Op een avond in september 2009 kwam de politie in burger naar jullie huis. Toen ze het huis wilden betreden boden u en uw broers weerstand en ontstond er een handgemeen. U kreeg een slag op uw hoofd en verloor het bewustzijn. U werd wakker in een hospitaal.

U vluchtte via een raam en ging naar uw oom M.. Hij belde naar jullie huis maar niemand nam erop. Hierop ging hij naar jullie huis en zag dat de deur verzegeld was. Uw oom trok dan naar het

politiebureau waar hij vernam dat uw twee broers aangehouden waren. De politie wou echter niet zeggen waarom. Een uur later belde een tante uw oom op. Ze zei dat de politie was langsgelopen op zoek naar u en uw moeder.

Uw oom bracht u en uw moeder naar de woning van zijn vriend A.. Uw oom keerde terug naar zijn huis. Enkele uren later belde hij A. en zei dat de politie ook bij hem was langsgelopen op zoek naar u en uw moeder.

Hierop hielp uw oom en A. jullie vluchten naar Turkije.

Samen met uw moeder nam u in Baku het vliegtuig naar Nachitchevan. Vandaar reisden jullie in een wagen naar Istanbul waar A. familie wonen had. U belde af en toe met uw oom in Baku.

Zo vernam u dat uw broers waren veroordeeld tot een gevangenisstraf. Ze werden ervan beschuldigd de PKK te steunen nadat uw vader in de media was verschenen samen met M. K., de voorzitter van de PKK.

In december 2009 kwam u verborgen in een vrachtwagen naar België waar u op 11/12/2009 uw asielaanvraag indiende.

Uw moeder was te ziek om deze reis te ondernemen en verblijft nu nog steeds in Istanbul.

U bent in het bezit van uw rijbewijs en een brief van uw advocaat.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen onaannemelijk zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielrelaas geloofwaardig te maken.

U verklaart (CGVS p. 5) dat u via uw oom in Baku heeft vernomen dat uw twee broers in Azerbeidzjan veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf nadat ze ervan werden beschuldigd de PKK, waar jullie vader toe zou behoren, te steunen.

Uw oom verkreeg deze informatie bij de politie.

U weet echter niet tot hoeveel jaar gevangenisstraf uw broers concreet werden veroordeeld. U weet evenmin voor welke rechtbank ze werden veroordeeld noch of ze in beroep zijn gegaan tegen dit vonnis. U weet zelfs niet of ze bijgestaan werden door een advocaat. U heeft evenmin gevraagd aan uw oom of hij andere instanties heeft geraadpleegd om meer informatie over uw broers te bekomen.

Uw motivering dat u in België verblijft, is uiteraard geen geldig excuus om na te laten via uw oom meer te weten te komen over de situatie van uw broers in Azerbeidzjan.

Verder blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 5-6) dat uzelf vanuit België geen poging heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen wat betreft de situatie van uw broers en vader.

Uw motivering dat u niet weet hoe u dit vanuit België zou kunnen doen kan niet worden aanvaard.

Uit uw verklaringen blijkt immers ook dat u in België niet eens heeft geïnformeerd bij personen en/of organisaties wat u zou kunnen ondernemen om uw broers te helpen of hun situatie aan te klagen.

Geconfronteerd hiermee stelt u dat u in België zelf problemen hebt, m.n. dat u ging werken en het OCMW daarom uw uitkering heeft ingetrokken, hetgeen echter geen afdoende reden is om na te laten zich te informeren hoe u vanuit België uw broers zou kunnen helpen.

Bij verdere confrontatie stelt u dat u enkel via uw oom in Baku informatie kan bekomen en dat er geen andere organisaties zijn die iets voor u kunnen doen.

Vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat, aangezien u stelt dat uw oom uw enige bron van informatie is wat betreft de problematische toestand waarin uw broers verkeren, het bijzonder merkwaardig is dat uw laatste contact met hem dateert van meer dan drie jaar terug (CGVS p. 4).

Verder heeft u ook nooit proberen inlichtingen in te winnen of er instanties zijn die u zouden kunnen bijstaan in een poging om meer informatie over uw broers te verkrijgen en/of hun onterechte veroordeling aan te klagen.

Uw motivering dat u niet weet hoe u dit kan doen en zulke dingen niet begrijpt, is uiteraard ontoereikend. Er werd u voorgelegd waarom u bijvoorbeeld niet via een sociaal assistent of advocaat dit geprobeerd heeft.

Hierop vroeg u wat deze personen voor u zouden kunnen doen en zei u - nogal laconiek - of ze zouden bellen naar Azerbeidzjan.

Een poging doen om bv. via een organisatie in Azerbeidzjan of België die opkomt voor de Koerdische belangen meer te weten te komen over uw broers of vader, heeft u eveneens nagelaten.

U heeft zelfs geen poging ondernomen om via het internet informatie te bekomen over de situatie van uw broers of vader.

Uw motivering dat u zich hier niet mee bezig houdt en dat u moet werken en geld verdienen, kan niet worden aanvaard.

Gevraagd waarom u geen beroep heeft gedaan op het Rode Kruis die - via haar dienst 'Tracing' - informatie kan proberen in te winnen over uw broers, verklaart u (CGVS p. 6) dat u niet weet hoe ze dit doen en dat niemand u helpt in België.

Gelet op uw passieve houding kan deze motivering evenmin aanvaard worden.

Gelet op de ernst van deze door u aangehaalde vervolgingsfeiten, mag er verwacht worden dat u veelvuldige en meer doorgedreven pogingen zou ondernemen om informatie over de problemen van uw broers en vader te verkrijgen. De hierboven vastgestelde vage verklaringen en nalatige handelingen kunnen niet worden aanvaard.

Een dergelijk gedrag duidt op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor op ernstige wijze ondermijnd.

Ook moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs heeft dat u en uw familie in Azerbeidzjan dergelijke problemen kenden.

Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij overtuigingsstukken aanbrengt dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend.

Van al uw beweringen omtrent ernstige, in casu administratief traceerbare feiten zoals de aanhouding en veroordeling tot een gevangenisstraf van uw broers, kan u geen enkel bewijsstuk voorleggen. Evenmin kan u aantonen dat uw vader ervan verdacht wordt een strijder van de PKK te zijn en dat hij samen met de leider van de PKK in de media (televisie of internet) zou zijn verschenen, hetgeen nochtans de concrete aanleiding was van uw problemen en deze van uw broers.

Dat u en uw moeder omwille hiervan gezocht worden in Azerbeidzjan kan u evenmin met enig bewijsmateriaal staven.

Van een asielzoeker mag echter verwacht worden dat hij alle mogelijke stappen onderneemt om bewijzen van zijn vluchtrelaas te bekomen. De asielzoeker moet immers aantonen dat zijn aanvraag tot bescherming gerechtvaardigd is en daarom in de mate van het mogelijke stavingstukken aanbrengen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, ondermijnt aldus verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte moet er nog worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende uw vluchtroute.

Zo verklaart u (CGVS p. 3-4) dat u in september 2009 uw land ontvluchtte per vliegtuig; u nam toen het vliegtuig van Baku naar Nachitchevan.

In de door u bij de DVZ afgelegde verklaring omtrent uw reisroute stelde u daarentegen (DVZ verklaring pt. 34) dat u vanuit Baku in de auto van een vriend van uw oom naar Turkije reisde.

Bij confrontatie (CGVS p. 6) bleef u bij uw verklaring afgelegd voor het CGVS, hetgeen echter een loutere bevestiging is van deze tegenstrijdigheid.

Dat u dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw vlucht uit Azerbeidzjan is ernstig.

Hierdoor ontstaat immers het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, alsook eerdere (opeenvolgende) verblijfplaats(en), verborgen te houden.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw rijbewijs bevat louter persoonsgegevens.

De brief van uw advocaat m.b.t. uw problemen met het OCMW van Antwerpen houdt geen verband met uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 juli 2013 een schending aan van de algemene principes van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en de *“manifest onjuiste appreciatie van de feiten”* (zie het verzoekschrift, p. 3).

Betreffende de hem ten laste gelegde onwetendheid over de lotgevallen van zijn broers, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal hieruit niet kan besluiten dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en de in zijn hoofde weerhouden onverschilligheid en desinteresse niet in verband mogen worden gebracht met zijn vervolgingsvrees; immers mag zijn werkelijke angst voor vervolging, of het gebrek hieraan, niet worden afgeleid uit de inzet en de energie die hij besteedt aan het opsporen of helpen van zijn broers. Hij wijst erop dat hij tijdens het verhoor van 20 juni 2013 op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij zich van het lot van zijn broers weinig of niets heeft aangetrokken omwille van zijn eigen problemen hier in België en zijn beperkte kennis van organisaties die hem zouden kunnen helpen.

Hoewel men hem van enig egoïsme kan verwijten, hoeft dit volgens verzoeker niet te betekenen dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is.

Hij laat gelden de grove onverschilligheid en desinteresse ook een instinctieve reactie kan zijn op een traumatische ervaring, waardoor hij zo ver mogelijk van dit trauma wegluchtte en er zo weinig mogelijk aan terugdenkt.

Verzoeker stelt dat behalve een tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn reisroute, de commissaris-generaal geen andere substantiële mankementen aan zijn relaas heeft weerhouden. Hij vindt het dan ook manifest onjuist om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten, louter omdat hij geen ernstige pogingen heeft ondernomen om informatie te bekomen.

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting van de zorgvuldigheidsplicht die op de commissaris-generaal rust en stelt dat de beslissing hierin tekort schiet. Hij legt de commissaris-generaal dan ook *“onbehoorlijk gedrag”* ten laste en besluit dat zijn aangevoerd middel ernstig is.

Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 10 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, ondertekend te Rome op 25 maart 1957.

Verzoeker laat gelden dat de zorgvuldigheidsplicht ook een beginsel van evenwicht omvat.

Hij benadrukt vervolgens dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en wijst op de mogelijkheid voor iedere niet-EU onderdaan die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en weigert ernaar terug te keren of niet kan terugkeren omdat hij vreest te worden vervolgd, om de erkenning van de vluchtelingenstatus te vragen. Hij wijst er tevens op dat diegenen die niet voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen vragen.

Hij meent dat de landen van de Europese unie rekening dienen te houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst van de asielzoeker op het tijdstip waarop een beslissing genomen wordt, met inbegrip van de wetten en besluiten van het land van herkomst en de wijze waarop zij worden toegepast, met de relevante documenten of verklaringen, met het feit dat er een ernstige aanwijzing is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op schade in gevallen waarin de verzoeker reeds werd vervolgd, bedreigd of ernstig en ongerechtvaardigde schade heeft ondervonden, met de individuele situatie (verleden, leeftijd, geslacht, handelingen waarmee de verzoeker werd geconfronteerd of kan worden geconfronteerd en die kunnen leiden tot vervolging of ernstige schade, enz.) en met iedere activiteit die door verzoeker werd uitgeoefend sedert zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Verzoeker voert vervolgens aan dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van zijn relaas en dat het geenszins noodzakelijk werd geacht om de reële situatie te onderzoeken.

Verzoeker laat gelden (zie het verzoekschrift, p. 5) dat de *“Irakese”* (sic) bescherming aldus geenszins voldoet aan de Europese maatstaven.

Verzoeker citeert vervolgens de definitie van het begrip *“vluchteling”*.

Hij stelt dat er *in casu* wel degelijk een vrees voor vervolging bestaat en wijst erop dat ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief vervolgd zijn, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, als vluchteling kunnen worden erkend.

Verzoeker haalt tenslotte aan dat indien de commissaris-generaal van mening is dat een persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling, er moet worden nagegaan of deze eventueel in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij haalt de definitie van dit

begrip aan en stelt dat hij, gezien zijn persoonlijke ervaringen in (zie p. 6) “Irak” (sic), niet kan terugkeren naar zijn land, gezien zijn vrees voor zijn leven en voor vervolging afdoende werd aangetoond. Verzoeker vraagt de Raad de bestreden beslissing te vernietigen “en opnieuw rechtdoende aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen” (zie p. 6).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst is verzoeker erg onwetend over het lot van zijn broers. Verzoeker verklaart (zie het verhoorverslag, p. 5) dat hij via zijn oom in Baku die informatie verkreeg van de politie, heeft vernomen dat zijn twee broers in Azerbeidzjan veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf nadat ze ervan werden beschuldigd de PKK, de partij waartoe hun vader zou behoren, te steunen.

Verzoeker weet echter niet tot hoeveel jaar gevangenisstraf zijn broers concreet werden veroordeeld; hij weet evenmin door welke rechtbank ze werden veroordeeld, noch of ze in beroep zijn gegaan tegen dit vonnis; verzoeker weet niet of ze bijgestaan werden door een advocaat.

Hij heeft evenmin gevraagd aan zijn oom of hij andere instanties heeft geraadpleegd om meer informatie over zijn broers te bekomen.

Verzoekers uitleg dat hij in België verblijft, is geen geldig verweer voor zijn nalatigheid om via zijn oom meer te weten te komen over de situatie van zijn broers in Azerbeidzjan.

Verder blijkt uit zijn verklaringen (zie het verhoorverslag, p. 5, 6) dat hijzelf vanuit België geen poging heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen wat betreft de situatie van zijn broers en vader. Zijn uitleg dat hij niet weet hoe hij dit vanuit België zou kunnen doen, wordt niet aanvaard. Uit zijn

verklaringen blijkt immers ook dat hij in België niet eens heeft geïnformeerd bij personen en/of organisaties wat hij zou kunnen ondernemen om zijn broers te helpen of hun situatie aan te klagen. Geconfronteerd hiermee stelt verzoeker dat hij in België zelf problemen heeft, m.n. dat hij ging werken en het OCMW daarom zijn uitkering heeft ingetrokken, hetgeen echter geen aanvaardbare reden is voor zijn passiviteit om zich te informeren.

Bij verdere confrontatie stelt verzoeker dat hij enkel via zijn oom in Baku, informatie kan bekomen en dat er geen andere organisaties zijn die iets voor hem kunnen doen.

Vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat, aangezien verzoeker stelt dat zijn oom de enige bron van informatie is wat betreft de problematische toestand waarin zijn broers verkeren, het bijzonder merkwaardig is dat zijn laatste contact met zijn oom dateert van meer dan drie jaar terug (zie het verhoorverslag, p. 4).

Verder heeft verzoeker ook nooit gepoogd om te weten te komen of er organisaties zijn die hem zouden kunnen bijstaan in een poging om meer informatie over zijn broers te verkrijgen en/of hun onterechte veroordeling aan te klagen. Zijn uitleg dat hij niet weet hoe hij dit kan doen en hij zulke dingen niet begrijpt, wordt in hoofde van een meerderjarige man, die werkte in een winkel voor de verkoop van auto-onderdelen in zijn land (zie "vragenlijst" van 6 januari 2010) niet aangenomen.

Het blijkt dat aan verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegd werd waarom hij dit bijvoorbeeld niet via een sociaal assistent of advocaat geprobeerd heeft waarop hij zich afvroeg wat deze personen voor hem wel zouden kunnen doen en of ze zouden telefoneren naar Azerbeidzjan.

Een poging riskeren om bijvoorbeeld via een organisatie in Azerbeidzjan of in België, die opkomt voor de Koerdische belangen, meer te weten te komen over zijn broers of vader, heeft verzoeker eveneens nagelaten. Hij heeft zelfs geen poging ondernomen om via het internet verdere informatie te bekomen.

De uitleg dat hij zich hiermee niet bezighoudt en dat hij moet werken en geld verdienen, kan niet worden aanvaard.

Gevraagd waarom verzoeker geen beroep heeft gedaan op het Rode Kruis die -via haar dienst "Tracing"- informatie kan proberen in te winnen over zijn broers, antwoordt hij (zie het verhoorverslag, p. 6) dat hij niet weet hoe ze dit doen en dat niemand hem helpt in België wat geen ernstig antwoord is.

Gelet op de ernst van deze door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, mag er in redelijkheid verwacht worden dat hij meerdere en meer doorgedreven pogingen zou ondernemen om informatie over de problemen van zijn broers en vader te verkrijgen.

Zijn loze verklaringen en nalatige handelingen duiden op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door verzoeker voorgehouden vervolgingsvrees. De geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt hierdoor ondergraven.

Verzoeker verzet zich in zijn verzoekschrift tegen bovenstaande vaststellingen en stelt dat de commissaris-generaal uit zijn onverschilligheid en desinteresse niet kan besluiten dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is omdat deze niet in overeenstemming zouden kunnen worden gebracht met zijn vervolgingsvrees; zijn werkelijke angst voor vervolging, of het gebrek hieraan, mag volgens hem niet worden afgeleid uit zijn gebrek aan inzet en energie.

Hij wijst erop dat hij tijdens het verhoor uitgelegd heeft dat hij zich omtrent het lot van zijn broers weinig of niets heeft aangetrokken omwille van zijn eigen problemen hier in België en zijn beperkte kennis omtrent de organisaties die hem eventueel zouden kunnen helpen.

Hij laat in zijn verzoekschrift gelden dat hoewel men hem enig egoïsme kan verwijten, dit niet hoeft te betekenen dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig zou zijn.

Hij stelt dat zijn onverschilligheid en desinteresse evengoed een instinctieve reactie kunnen zijn op een traumatische ervaring, waardoor hij zo ver mogelijk van dit trauma weg wil blijven en er zo weinig mogelijk aan terugdenkt.

De Raad antwoordt hierop dat, indien verzoeker werkelijk om dezelfde reden als zijn broers door de autoriteiten van zijn land van herkomst wordt gezocht en aldus het risico loopt om eenzelfde behandeling als hen te ondergaan, het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoeker niet meer weet over het lot van zijn broers en tevens geen enkele poging heeft gedaan om zich hierover te informeren.

Gelet op de ernst van de gebeurtenissen die zijn broers zouden hebben ondergaan, kunnen zijn zorgen hier in België, zijn passiviteit niet goedpraten; ook zijn aangevoerde onwetendheid omtrent organisaties die hem zouden kunnen helpen, wordt niet aanvaard.

Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij zelfs maar enige moeite aan de dag heeft gelegd om informatie te vergaren of op zoek is gegaan naar personen of instellingen die hem daarbij zouden kunnen helpen. Zijn passiviteit doet wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, teniet.

Ook moet worden opgemerkt dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt dat hij en zijn familie in Azerbeidzjan dergelijke problemen kenden.

Nochtans mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij overtuigingsstukken aanbrengt van zijn voorgehouden problemen. Vastgesteld wordt dat van al de beweringen omtrent ernstige, *in casu* administratief traceerbare feiten zoals de aanhouding en veroordeling tot een gevangenisstraf van zijn broers, verzoeker geen enkel bewijsstuk voorlegt.

Evenmin kan hij aantonen dat zijn vader ervan verdacht wordt een strijder van de PKK te zijn en dat hij samen met de leider van de PKK in de media (televisie of internet) zou zijn verschenen, hetgeen nochtans de concrete aanleiding was van de problemen.

Dat verzoeker en zijn moeder omwille hiervan gezocht worden in Azerbeidzjan kan hij evenmin met enig bewijsmateriaal staven. De Raad herhaalt dat het aan de asielzoeker toekomt om aan te tonen dat zijn aanvraag tot bescherming gerechtvaardigd is en daarom in de mate van het mogelijke stavingstukken aanbrengen. Ook dit manifest gebrek aan bewijzen, keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Ten slotte moet er nog worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende zijn vluchtroute.

Zo verklaart hij op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 3, 4) dat hij in september 2009 zijn land ontvluchtte aan boord van een vliegtuig van Baku naar Nachitchevan.

In zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaring omtrent zijn reisroute stelde hij daarentegen (zie "verklaring", nr. 34) dat hij vanuit Baku met een auto van een vriend van zijn oom naar Turkije reisde.

Bij confrontatie (zie het verhoorverslag, p. 6) bleef verzoeker bij zijn verklaring, afgelegd op het Commissariaat-generaal, hetgeen echter een loutere bevestiging is van deze tegenstrijdigheid.

Dat verzoeker een tegenstrijdige verklaring aflegde over het transportmiddel waarmee hij zijn land verliet -een gegeven dat gemakkelijk te memoriseren is en dat moeilijk voor interpretatie vatbaar is- is zwaarwichtig.

Dat hij aan boord van een vliegtuig reisde, maakt dat het bestaan van een internationaal paspoort aannemelijk; hij legt evenwel geen reispaspoort neer wat het vermoeden voedt dat hij dit bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit het land vertrokken is, alsook eerdere (opeenvolgende) verblijfplaats(en), verborgen te houden.

Ook dit element doet komt zijn geloofwaardigheid niet ten goede.

Verzoeker voert aan dat behalve een tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn reisroute, de commissaris-generaal geen andere substantiële mankementen aan zijn relaas heeft kunnen aanwijzen. Volgens hem is het dan ook manifest onjuist om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten, louter omdat hij geen pogingen heeft ondernomen om informatie over zijn zaak te bekomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker voorbijgaat aan het feit dat behalve de tegenstrijdigheid aangaande zijn reisroute en het vermoeden van het achterhouden van reisdocumenten, zijn manifeste onwetendheid aangaande het lot van zijn broers, hem nog een substantieel mankement werd tegengeworpen, met name met betrekking tot het feit dat hij geen enkel bewijs bijbracht over de problemen die hij en zijn familieleden zouden hebben ondervonden.

De Raad benadrukt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen en gebrek aan bewijs als dit redelijkerwijs verwacht kon worden, zoals *in casu* het geval is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Betreffende de door verzoeker aangehaalde schending van artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Waar verzoeker stelt dat indien hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, er moet worden nagegaan of hij eventueel wel van de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, wijst de Raad erop dat een ongeloofwaardig relaas ook niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Zijn stelling dat hij, gezien zijn persoonlijke ervaringen in "Irak" (sic), geenszins kan terugkeren naar zijn land, kan niet in lijn worden gebracht om hem subsidiaire bescherming te bieden.

Verzoeker is immers afkomstig van Azerbeidzjan; zijn persoonlijke ervaringen in Irak zijn dan ook irrelevant voor de beoordeling over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten overstaan van Azerbeidzjan.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, Azerbeidzjan, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE